

bliver nedsat om denne Sag, og jeg skal tillade mig her at pege paa en Bestemmelse i den gældende Jagtlov, som maaske kunde vise Vejen til at raade noget Bod paa de Ulemper, der berøres her i Forslaget. Jeg tænker herved paa de Bestemmelser, der findes i § 7 i Lov 8. Maj 1894, og jeg vil henstille til det Udvalg, der faar med Sagen at gøre, om der ikke i denne Paragraf skulde være anvist en Vej til ved en Udvidelse at bevirke, at de Ulemper, der nu ere, kunde indskrænkes i alt Fald en Del. — Jeg skal endvidere med Hensyn til Forslagets § 3 bemærke, at naar der deri staar, at Erstatningens Størrelse fastsættes efter de i Lov 25. Marts 1872 angivne Regler, er dette ikke ganske korrekt, thi denne Lov fastsætter ingen Regler om Erstatningens Størrelse. Loven af 1872 om Mark- og Vejfred fastsætter forskellige Bestemmelser for, hvorledes der skal *gaas frem* ved Fastsættelsen af en Erstatning, men *Regler* tror jeg ikke, man kan sige, der findes i denne Lov. Denne Paragraf maa derfor nærmere gøres til Genstand for Forhandling og muligvis omredigeres, hvis den skal blive staaende i Forslaget. Jeg skal gentage, hvad jeg sagde før, at jeg er meget villig til at drøfte denne Sag nærmere med Udvalget for om muligt at naa til et Resultat i denne Sag.

Aadal: Jeg er enig med de ærede Forslagsstillere i, at der burde gøres noget for, at der kan blive ydet Betaling for den Skade, som Vildtet gør paa anden Mands Jord, men jeg tror rigtignok ikke, at det Forslag, som der her foreligger, rammer ret mange Steder. Det tager mere Sigte paa det bestemte Tilfælde, at en Godsejer indhegner sit Jagtdistrikt, men ud over Landet vil Forslaget ikke komme til at gøre den Gavn, man tænker sig. Jeg er ogsaa enig med den ærede Landbrugsminister i, at vi helst maa forandre 2—3 Paragraffer i den nuværende Jagtlov, nemlig §§ 7, 9 og 17. Hvis det blandt dem, hvis Afgrøde lider Skade ved Vildtet, var almindelig bekendt, at de efter § 7 kunne forlange, at den jagtberettigede skal skaffe dem Fred for Kron-, Daa- og Raavildt — for Raavildt i den Tid, det ikke er fredet, Kron- og Daavildt er jo som bekendt ikke fredet til nogen som helst Tid — vilde det kunne skaffe de paagældende Fred til mange Tider, men da Raavildtet egentlig er det Vildt, som er mest udbredt her i Landet og derfor ogsaa kommer til at gøre mere Skade, er Fredningstiden for Raavildt noget uheldig til at skaffe Fred

for dette Vildt, naar det gør Skade paa Sæden, idet Raaerne ere fredede hele Vinteren indtil 15. September, Raabukkene knapt saa længe, men dem er der jo ikke saa mange af. Dernæst er der andet Vildt, som nu optræder i stor Mængde og gør megen Skade omkring paa Afgrøderne, nemlig Fasaner og særlig i den sidste Tid ogsaa Skovduer. I den nuværende Jagtlovs § 9 er det forbudt at jage paa anden Mands Sædemarker i den Tid, Kornet staar og gror, indtil det er mejet og opbundet, dog med Undtagelse af Jagt efter Kron- og Daavildt samt Raavildt, naar Brugeren begærer, at den jagtberettigede skal skaffe ham Fred for dette Vildt. Hvis nu et Forslag som dette blev vedtaget, vilde selvfølgelig ingen behøve at forlange, at den jagtberettigede skal skaffe dette Vildt bort, men de vilde ganske rolig tie stille, og den jagtberettigede var da i Henhold til den nuværende Jagtlov forhindret fra at komme ind paa denne Ejendom saavel efter Kronvildt, Daavildt som Raavildt, saa det er aldeles nødvendigt, at der foretages en Ændring. Men der er mangfoldige Steder, hvor Vildt, der er opfredet af en jagtberettiget, gaar ind paa en anden Mands Grund, hvor den jagtberettigede ikke har Ret til at komme, og der tager Føde om Sommeren. Det er Tilfældet mange Steder, hvor der ligger Ejendomme langs de store Skovstrækninger, saaledes paa Øerne, særlig Fyn. Der kan om Sommeren Vildtet, Raavildt, Fasaner og Skovduer, i store Masser komme ind paa den anden Mands Ejendom og gøre Ødelæggelser, uden at den, som har Ejendommen, og som maaske selv har Jagtretten, kan gøre noget derimod, fordi Vildtet er fredet i denne Tid. Saa kunne de ingen Erstatning faa og ikke gøre noget for at skaffe sig af med Vildtet. Paa samme Maade gaar det med Skovduerne, som kunne gøre stor Skade paa Vintersæden. De kunne flyve indtil en Fjerdingvej ud paa højtliggende Marker og falde i store Flokke ned paa den Vintersæd, som begynder at sætte Kærne, og ødelægge hele Marker, skønt de ere opfredede i Skovegne, og skønt de Folk, paa hvis Marker de falde ned og gøre Skade, ikke have Lov til at jage dem, men maa lade dem gøre al den Skade, som de gøre ved at pille Kornet af.

Jeg er derfor klar over, at skal der komme noget Resultat ud af dette Forslag, som skal være til Gavn for Befolkningen, er det særlig §§ 7, 9 og 17 i den nuværende Jagtlov, der maa ændres. § 7